

Колись давно у морі, мої любі, був собі Кит, і їв він рибу. Їв він омара з кальмаром, і лина із сином, і плотицю-сестрицю, і ската із братом, і макрель, і форель, і вугра круть-та-верть. Усіх риб, яких тільки знаходив, він їв — отак! Аж нарешті у морі залишилася одна-єдина дрібнесенька рибка. І була це мала Хитриба, яка плавала просто за Китовим правим вухом, щоби й собі не втрапити у халепу. Якось Кит встав на хвоста і сказав: «Я голо-о-о-одний». Тут мала Хитриба й протягнула тихеньким хитрим голосочком: «Благородний та щедрый пане Ките, а чи доводилося Вам куштувати Людину?».

— Ні, — сказав Кит. — А вона смачна?

— Ду-уже, — відповіла мала Хитриба. — Смачна, але непоживна.

— То дістань-но мені кілька людей, — сказав Кит і вдарив хвостом, аж море спінилося.

— Та й однієї на раз стане, — сказала Хитриба. — Якщо попливете на п'ятдесят градусів північної широти та на сорок західної довготи (це такі Чари), то побачите: посеред моря, у самих лише штанях із синьої парусини, та ще із підтяжками (не забудьте про підтяжки, мої любі), зі складаним ножем, сидить на плоті Моряк, що зазнав корабельної аварії.

Отож Кит плив, плив та й плив собі, гріб обома плавцями та хвостом, як лишень міг, зважаючи на гикавку, і, нарешті побачив білі скелі Альбіону. Тоді Кит поспішив на берег, роззявив пащу широко-прешироко, і ще ширше, і ще, та й мовив:

— Тут пересадка на Вінчестер, Ешуелот, Нашуа, Кін та станції на Фітчбург Роуд, — і щойно він сказав «Фітч-», як Моряк вибрався назовні.

